

Saját tao

32

Az *út* helyett mondhatsz
bármit: vízvezeték,
ütőér, légi folyosó.
Vagy azt: lócitrom,
sörösüveg, aranylánc.

De ne mondj: dugulást,
trombózist, légiveszélyt.
Ne mondj: kipufogógázt,
műanyag palackot, hamis ékszer.

A *tao* bármit jelent,
de nem akármilyen jelenti a *taót*.
Tornádótölcsér, mely mellényül
a földnek, égig érő fa, melynek
gyökerei nem érnek le a talajig.

A csodák lehetősége,
az egyetlen igazi hatalom,
az ég csillagfoltos,
felhőszutykos üveglapja
fölé szakadt.
Ezért szerveződünk
ideleln országga és világgá.

A nevek uralma ellen
ki merne föllázadni?
Aki megnevezné,
magát árulja el,
aki meghallgatná,
veszélyesen közel kerül
a valósághoz.

Az *út* hegyi patakok vizén
kezdődik, lefelé zubog,
de nem a tengerhez.
Járd végig,
de ne szállj hajóra!

33

Ha az vagy, aminek
mások hisznek,
nem is vagy.
Ha nem vagy, aminek
magad hiszed,
megizzadsz.

Ha azt teszed, amit
más is akar,
még nem baj.
Ha nem teszed, amit
te is akarsz,
megzavar.

Ha akarod, amit
más nem akar,
az te vagy,
ha lemondasz róla,
s elfelejted –
rád marad.

Ha lemondasz másról
és magadról,

megeled
magadban nem magad,
végedben a
kezdetet.

34

Az út átvezet a fáradtságon
és a lustaságon,
a kapkodáson
és a tehetetlenkedésen,
a lámpafényen
és a sötétítő függöny mögött,
ott van a délutáni alvásban
és az éjféλι virrasztásban,
a kifelejtett betűben
és a dadogásban.

Az út nem tér,
nem fogalom,
nem cselekvés,
nem módszer.

Az út nem jó,
csak aki rajta jár.
Az út nem tágas,
de még sose ütköztek rajta.
Az út nem keskeny,
mégis le lehet róla szédülni.
Az útnak nincs neve,
mégis van rá szó.
Az út nem kicsi,
mégse találják.
Az út nem nagy,
mégis mindenki arra akar menni.
Az út üres,
mégis elálljuk önmagunk elöl.

Egy régi világ
emléke van a fejünkben,
a születésünk előtti,
csukott szemű időkből
jövő látvány.
A nemléteket tapintottuk
a magzatvízben.
Megittuk és kipisiltük.

Ki emlékszik
a nem létező világra?
A szent, a bölcs és az őrült.

Egy régi, igazabb forma,
egy elveszett szín:
a sárga, kék és piros
negyedik testvére.
Aki látta:
fekete-fehérben álmodik.
Aki megérintette:
hátrateszi a kezét,
mint az iskolapadban.

A világ valamikor
gyerek-ököl méretű volt.
És könnyebb,
mint egy tojás.
A többi lebegő,
testetlen lények uralták.
A szent látja
a hűlt helyüket.
a bölcs szavakkal
önti ki a lábnyomukat,
az őrült megragadja
a köpenyük szegélyét.

36

A házat föl kell építeni,
hogy le lehessen bontani.
Az ablakot üvegezni kell,
hogy be lehessen törni.
A falat függőlegesre kell építeni,
hogy egyszer vízszintes legyen.

De mi természetesnek vesszük,
hogy van múlt.

Pedig a múlt, ha nem
vigyázunk, meg se történik.
A vízszintes megelőzi
a függőlegest, a töredék
nem hisz az egészben,
a létező nem adja már át helyét
a létezni igyekvőnek.

Nem lenne szabad tudnunk
a mélytengeri halakról
és az űrben imbolygó
mágneses kövekről.

37

Nem a tettek beszélnek,
az út.
Nem a szavak cselekednek,
az út.

Nem a királyok döntenek,
az út.
Nem a döntések uralkodnak,
az út.

Nem az akarás hat,
az út.
Nem a hatás akar,
az út.

De nem az *út* jár az *úton*,
hanem az ember.